

РЕШЕНИЕ

№ 30640

гр. София, 03.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в
публично заседание на 29.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **7578** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - 178 АПК вр. чл.85 ал.1 и ал.4вр. чл.84 ал.1 вр. чл.67в ал.1 т.2 ЗУБ.

Образувано е по жалба от 18.06.2026г. на Ноуреддин А. М. ЛНЧ [ЕГН], търсещ закрила от С., срещу Решение № 13929/10.06.2026г. на решаващ орган на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е отказано прехвърлянето на жалбоподателя във Федерална република Г..

В жалбата и в съдебно заседание твърди, че постановеното решение е неправилно и незаконосъобразно, като постановено в противоречие с материалния закон и нарушение на административнопроизводствените правила. Излага се становище, че в оспорения акт липса анализ какви доказателства са представени от германска страна, като не е извършена преценка на достоверността на предоставена информация, като отделно от това се твърди, че липсват самостоятелни мотиви в постановения акт. Твърди се, че има висящ спор във Федерална република Г. По същество се иска отмяна на решението.

Ответникът - Председателят на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, редовно призован, не се явява, не изпраща представител, респ. не взема становище по същество на спора.

Административен-съд С.-град, Първо отделение, 21-ви състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 22.05.2026г. жалбоподателят Ноуреддин А. М. ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в С., е подал молба за предоставяне на международна закрила №УП-18067/22.05.2026г. до председателя на

Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС. /л.79/.

В хода на административното производство, по време на проведеното интервю с жалбоподателя на 26.05.2026г. /л.49 и сл./ той е заявил, че е напуснал С. през 2015г., като в Г. е подал молба за международна закрила на 15.10.2015г. и е получил статут през м.06.2016г. Изложил е твърдения, че е напуснал Г. на 01.06.2025г. и пребивавал в различни държави-Х., Й., Л., загубил си документите, като от месец август 2025г. е направил опит да се свърже с немското посолство в Б., откъдето му отговорили, че има предоставен статут и после той заминал за Т., а на 22.04.2026г. нелегално преминал в България, където подал молба за международна закрила.

Във връзка с така изложените от жалбоподателя твърдения, че има предоставена международна закрила от Федерална република Г., на основание чл.67а ал.2 т.1 ЗУБ е образувано производство за определяне на държавата, компетентна за разглеждане на молбата за международна закрила.

В хода на производството по чл.67а ал.2 ЗУБ, на основание чл.18 ал.1 б. „Б“ от Регламент /ЕС/ 604/2013г. на Европейския парламент и на Съвета, на 02.06.2026г., Република България е отправила към Федерална република Г. искане №93042BG001 за обратно приемане на Ноуреддин А. М./л.18 и сл./

На 09.06.2026г. е получен отговор от Федерална република Г., с която информират българските власти, че отказват да приемат обратно жалбоподателя, тъй като отговорността им е прекратена на основание чл.19 ал.2 от Регламент /ЕС/ 64/2013 на Европейския парламент и Съвета. Посочила са, че последната информация за жалбоподателя на територията на Г. е от 01.06.2025г., като съгласно наличната информация в „Евродак“ Ноуреддин А. М. е пребивавал в различни държави, извън ЕС. В допълнение са посочили, че документът за пребиваване е бил оттеглен на 12.12.2025г. Глава III от Регламента „Д. III“ е приложима, тъй като вече е била решение по молба за международна закрила и следователно отговорността не е преминала на основание чл.12 към Г.. Посочено е, че прехвърлянето на отговорност съгласно чл.19.1 също не е възможно, тъй като документът за пребиваване е бил издаден на въпросното лице, преди то да напусне територията на държавите-членки за повече от три месеца, което е довело до прекратяване на отговорността. /л.94/

Въз основа на така събраните доказателства в хода на административното производство решаващият орган се е произнесъл с оспорваното решение №13989/10.06.2026г., с което е отказал прехвърлянето на Ноуреддин А. М. във Федерална република Г.. /л.15-16/

В хода на съдебното производство жалбоподателят е представил нови доказателства на немски език, в превод на български, от Баварски административен съд от 03.07.2026г. относно редовността на връчването на оспорван административен акт от 09.02.2026г., както и писмо от 08.06.2026г. от същия съд относно производство по Закона за убежището, писмо от 07.05.2026г. от същия съд относно съдебно производство, както и писмо от адвокатска кантора У. с молба за възстановяване на срока-последните са представени и в хода на административното производство.

С оглед на така установената фактическа обстановка и събраните доказателства по делото, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване валиден административен акт. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл.67а ал.1 ЗУБ производството по този раздел се провежда в съответствие с Регламент (ЕС) № 604/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 г. за установяване на

критерии и механизми за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета държава или от лице без гражданство (ОВ, L 180/31 от 29 юни 2013 г.), наричан по-нататък "Регламент (ЕС) № 604/2013", Регламент (ЕО) № 1560/2003 на Комисията от 2 септември 2003 г. за определяне условията за прилагане на Регламент (ЕО) № 343/2003 на Съвета за установяване на критерии и механизми за определяне на държавата-членка, която е компетентна за разглеждането на молба за убежище, която е подадена в една от държавите-членки от гражданин на трета страна, наричан по-нататък "Регламент (ЕО) № 1560/2003", Регламент за изпълнение (ЕС) № 118/2014 на Комисията от 30 януари 2014 г. за изменение на Регламент (ЕО) № 1560/2003 за определяне условията за прилагане на Регламент (ЕО) № 343/2003 на Съвета за установяване на критерии и механизми за определяне на държавата членка, която е компетентна за разглеждането на молба за убежище, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета страна (ОВ, L 39/1 от 8 февруари 2014 г.), наричан по-нататък "Регламент за изпълнение (ЕС) № 118/2014", и Регламент (ЕС) № 603/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 г. за създаване на система Евродак за сравняване на дактилоскопични отпечатъци с оглед ефективното прилагане на Регламент (ЕС) № 604/2013 за установяване на критерии и механизми за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета държава или от лице без гражданство и за искане на сравнения с данните в Евродак от правоприлагащите органи на държавите членки и Е. за целите на правоприлагането и за изменение на Регламент (ЕС) № 1077/2011 за създаване на Европейска агенция за оперативното управление на широкомащабни информационни системи в областта на свободата, сигурността и правосъдието (ОВ, L 180/1 от 29 юни 2013 г.), наричан по-нататък "Регламент (ЕС) № 603/2013".

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 48, ал. 1 ЗУБ. Спазени са административнопроизводствените правила-от доказателствата по делото се установява, че производството е образувано с разпореждане на интервюиращ орган съгласно чл.67а ал.1 ЗУБ, за което жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, съгласно чл.67а ал.4 ЗУБ-л.48.

Решаващият орган е постановил решението си, след извършване на проверка на доказателствата, изпращане на запитване до Федерална република Г. за поемане на отговорност и получаване на отговор от запитаната държава-членка на ЕС, съгласно изискванията на чл.67в ал.1 ЗУБ.

В случая е установено, че последната информация за жалбоподателя на територията на Г. е от 01.06.2025г., като съгласно наличната информация в „Евродак“ Ноуреддин А. М. е пребивавал в различни държави, извън ЕС. В допълнение германските власти са посочили, че документът за пребиваване е бил оттеглен на 12.12.2025г. Глава III от Регламента „Д. III“ е приложима, тъй като вече е била решение по молба за международна закрила и следователно отговорността не е преминала на основание чл.12 към Г.. Посочено е, че прехвърлянето на отговорност съгласно чл.19.1 също не е възможно, тъй като документът за пребиваване е бил издаден на въпросното лице, преди то да напусне територията на държавите-членки за повече от три месеца, което е довело до прекратяване на отговорността.-л.94

Така получената официална информация от държава-членка на ЕС съвпада с изложеното от жалбоподателя по време на проведеното с него интервю на 26.05.2026г., когато пред интервюиращ орган е заявил, че е напуснал Г. на 01.06.2025г., след което е пребивавал Х., Й. и

Съгласно Регламент /ЕС/ №604/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013г. прехвърлянията в държава-членка, компетентна да разгледа подадена молба за международна закрила могат да бъдат извършени на доброволна основа. В случая липсва законова възможност българските власти да задължат Федерална република Г. да поеме отговорност за жалбоподателя. Разпоредбата на чл.19 ал.2 от Регламента посочва, че задълженията по член 18, параграф 1 се прекратяват, ако компетентната държава членка, от която е поискано да поеме отговорност за кандидата или за друго лице или да го приеме обратно, както е посочено в член 18, параграф 1, буква в) или г), е в състояние да установи, че въпросното лице е напуснало територията на държавите членки за най-малко три месеца, освен ако въпросното лице притежава валиден документ за пребиваване, издаден от компетентната държава членка.

Молба, подадена след периода на отсъствие, посочен в първа алинея, се счита за нова молба и дава началото на нова процедура за определяне на компетентната държава членка. В случая, безспорно е установено, че германските власти не поемат отговорност за жалбоподателя или да го приемат обратно, жалбоподателят е пребивавал повече от три месеца извън ДЧ на ЕС и не разполага с документ /още в интервюто е заявил, че е загубил всички документи/. В този смисъл са неоснователни възраженията на жалбоподателя, че в оспорваното решение липсват самостоятелни мотиви и проверка на получената от германските власти информация. Регламент /ЕС/ 64/3013 е задължителен, с пряко и непосредствено действие и прилагане за всички ДЧ на ЕС, вкл. и Република България, поради което правилно мотивите на административния орган са на базата на получената официална информация от Федерална република Г., която е обвързваща за българските власти. В случая, дори и да става ясно от приложените от жалбоподателя документи на немски език, в превод на български, за какво дело по Закона за бежанците става въпрос в Г.-дали за разглеждане на отказ по нова молба на жалбоподателя за международна закрила или с друг предмет, посочените по-горе реквизити на чл.19 ал.2 от Регламента са абсолютно задължителни за българския административен орган, поради което е издаден и оспорвания отказ.

По изложените съображения оспорваното решение е законосъобразно, не са налице основания за неговата отмяна, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изложеното, Административен съд – София-град, Първо отделение, 21-ви състав на основание чл.172 ал.2 АПК вр. чл.85 ал.1 и ал.4вр. чл.84 ал.1 вр. чл.67в ал.1 т.2 ЗУБ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба от 18.06.2026г. на Ноуреддин А. М. ЛНЧ [ЕГН], търсещ закрила от С., срещу Решение № 13929/10.06.2026г. на решаващ орган на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е отказано прехвърлянето на жалбоподателя във Федерална република Г..

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл.85 ал.3 ЗУБ.

СЪДИЯ: